

EL TEST DE RORSCHACH

Xavier Lloveras

La tele encesa, al quarto fosc, encén
cada séc dels llençols i una taca amb cintura.
Un llibre obert, a terra —un vas de punt—, ens fa
d'imatge i de consol. Dos tetrabriks
de suc de fruita, amb la punta escapçada,
amaguen el vermell del telèfon.

Se sent
al cul del pis, amb llum, una dutxa i rialles.

II

Fer el test de Rorschach amb uns llençols bruts
 de tu i d'esperma és divertit i perillós.
 El cos s'hi redueix a un tel ressec
 o amara el canemàs subtil dels fils
 amb un col·lapse tou: el color fuig
 als racons més soferts. El doble cap
 de serp vora la gira és un record
 de l'endeví cadmeu: virava el cos
 per oferir-se invers sobre el coixí
 mentre els cabells, líquids i astuts, o lents,
 amb son, el negatiu reticuat
 refeien cap a terra. Prim, un riu
 cendrós i rígid, cap al centre, ens vol
 ser metafòric i es desfà, innocent,
 en volves rosses i vermells malalts.
 Si el capçal és al nord, cap al sud-est,
 al risc del balç, un òval membranós
 és un úter sarcàstic que ens comprèn;
 presoner de l'enigma, Edip invers,
 em converteixo en esfínx i lectura.

III

Sobre el parquet, amb la claror robada
 —l'ala entelada amb gotes lluminoses,
 la lletra de formiga aixafada i espessa,
 el cercle fosc del vas sobre l'escaire—,
 el llibre és la xarnera que ens fa mòbils,
 una íntima gimnàstica que ens força
 un grau més d'obertura.

Com una papallona
 amb les ales menjades, com un camp
 —segons l'antic emblema— que els bous obren
 i on només hi ha de créixer el gust invers
 o el plaer dels eunucs —l'excés que amaga—,
 amb un rovell barroc segella el moviment
 —el safareig amb un embús de llots,
 l'àrid mussol a la soca balmada,
 les verdors de cobalt a la placa que encega—
 i el xerric ens esborra.

Signes fòssils
 que oposa la lectura en palimpsest, secreta

Però salta la penna, e non lo scrivo.